

ματιστικαὶ συνήθειαι, δι' ὃν ὅχι μόνον δὲν ἔξωραῖζουσιν αἱ ἀπλοῖκαὶ Ἰαπωνίδες τὸ πρόσωπόν των, ἀλλὰ τὸ παραμορφόνουσι καὶ τὸ καθιστῶσιν ἔτι δυσειδέστερον.

Περιττὸν εἶνε μετὰ τὰ λεχθέντα νὰ ἐκταθῆμεν περισσότερον· εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν Ἰαπωνίᾳ γυναικείου βίου καὶ ν' ἀναφέρωμεν ὅλας τὰς ἐλλείψεις του. Ἀρκεῖ μόνον νὰ προειδοποιηθείει, διτὶ ή Ἰαπωνίς ὅχι μόνον δὲν ἔχει ὑπαρξίαν,

ἀλλὰν καὶ νὰ ὄνομασθῇ ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ καὶ στερεῖται πάσης προστασίας καὶ μπεραστίσεως τῶν δικαίων της, ἐκ μέρους τῶν νόμων. Ἐν δὲ μέλλῃ ποτὲ ν' ἀνατείλῃ καὶ διὰ αὐτᾶς, τὰς διὰ τόσων ἀρετῶν ἐκ φύσεως πεπροικισμένας, ημέρα ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως, περὶ τούτου γινώσκουσι καὶ δύνανται νὰ προφητεύσωσι μόνον οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ Κυβερνήται τῶν τυχῶν τῆς Ἰαπωνικῆς μεγαλονήσου.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΟΣ.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

XVIII.

Ο μηχανικὸς ὑπεδέχθη αὐτοὺς πρὸ τῆς θύρας· αὐτὸς ἥτο μετριόφρων ἀνθρωπός, ἀπήλαυνεν δύμας καλλίστης ὑπολήφεως ὡς δεξιώτατος τεχνίτης. „Ἀκόμη τίποτε δὲν ἔκαματε;“ ἡρώτησεν ἀποτόμως δ Φάλδνερ καὶ ἐσκυμρώπατε. „Ἡ ἀλήθεια εἶνε, διτὶ ή αὐτὸς δ ἀνταποκριτής μου ἐτὸ Λονδίνον εἶνε ἔνας παλιγάνθρωπος καὶ τὸν πρέπει πρέμασμα, ἡ Ἔσύ, καὶ ἡ Ἀρχιμηχανική, θὰ ξεύρης μόνον κλειδαριᾶς νὰ φκιάνης, ὅχι δύμας καὶ νὰ στήσης ἔνα ἀτμόμυλον, καθὼς παινεύμηκες μὲ σκοπὸν νὰ με ἀπατήσῃς.“

Ο δύξμιορος ἀνθρωπός ἐφάνη πολὺ στενοχωρημένος ἐκ τῶν λόγων τοῦ Βαρδώνου· ζωηρὸν ἐρύθμημα ἔβαψε τὸ πρόσωπόν του καὶ πικροὶ λόγοι ἐπλανῶντο εἰς τὰ χεῖλη του, κατέπνιξεν δύμας αὐτοὺς καὶ προεπάθησε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἔξαψιν τῆς δικαίας ἀγανακτήσεως του. „Ἐπιτρέφατε μοι, κύριε Βαρδώνε, ἀπήντησε μετ' ὀλίγον, „νὰ δικιάσω καὶ ἔγω. “Οταν μοι δοθῇ ἡριθμημένον σχέδιον μηχανῆς, ἐφ' οὐδεικύνονται μετὰ πάσης ἀκριβείας τὸ σύνολον τῶν τροχῶν καὶ τῶν ἐλίκων, μὲ πολλὴν εὐκολίαν δύναμαι νὰ συναρμολογήσω αὐτά, καὶ ἀν' ἀκόμη δὲν ἔβλεπον ποτέ προηγουμένως δύμοιον μηχανισμόν. Ἀλλὰ πρέπει νά με ἀφήσετε ὅλας διάλους ἐλεύθερον, καὶ τότε Σᾶς ὑπόσχομαι, διτὶ ὅλα θὰ πάνε καλά· ἐνῷ τώρα Ἔσεις“

— „Ἄ! ἐπειδὴ λοιπὸν ὅλιγον ἀνακατώθηκα καὶ ἔγῳ 's τὴν δουλειὰ καὶ 'S' ἐβοήθησα, αὐτὸς θέλεις νὰ 'πῆς; “Ολον τὸ σφάλμα ἐπιρρίπτεις τοῦ λόγου Σου 'c ἐμένα; Ἀλλά, βρὲ ἀδελφέ, Ἐσύ εἶσαι μηχανικὸς καὶ λέγεις, διτὶ δὲν εἶδες 's τὴν ζωὴν Σου τοιαύτην μηχανῆν ἀκόμη, ἐνῷ ἔγῳ εἶδα καὶ μία, εἶδα καὶ δύο καὶ τρεῖς, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ξεύρω πολὺ καλά, διτὶ οἱ μεγαλείτεροι ἐκεῖνοι τροχοὶ θὰ βαλθοῦν εἰς τὸ μέσον ἐκείνου τοῦ κυλίνδρου καὶ οἱ μικρότεροι ὅλιγον ὑψηλότερα θὰ ἔλθουν“

— „Θεέ μου! Θεέ μου! Ἡ εὐγενεία Σας“, ὑπέλαβεν ὁ ἀτυχῆς τεχνίτης, „πήρατε μηχανῆν ὅλως διαφόρου κατασκευῆς· αὐτὸς φαίνεται εἰς τὸ σχέδιον ἐδῶ“

— „Σχέδιον καὶ αἰωνίως πάλιν σχέδιον φάλλεις, ἀδελφέ, ἐνῷ δλαις ἥ μηχαναῖς τοῦ κόσμου δὲν διαφέρουν ἀναμεταξύ τους. Ἐγὼ μόνον ἡπατήθην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ἔρριψα ἔνα σωρὸ χρήματα 's τὴν θάλασσαν!“

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆρεν δ Φρέβεν τὸ σχέδιον εἰς τὰς χεῖράς του καὶ το ἔβλεπε. Εἶδε πόσον ἀπλοῦς ἥτον δ μηχανισμὸς καὶ ὠραῖος, καὶ ἔβλεπεν διτὶ ἀπητεῖτο μόνον ν' ἀρμόζωσιν οἱ τροχοὶ καὶ αἱ ἐλικες, καὶ ἥτο κατόπιν εὔκολον νὰ στηθῇ. Ο ἔδιος εἶχε σπουδάσει ἀλλοτε Μαθηματικὰ καὶ Φυσικὴν σπουδαίως καὶ εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἐπειτα μετὰ τοῦ φίλου του τὰ σπουδαιότερα ἐργοστάσια τοῦ κόσμου· ἐπειδὴ

δμως εἶχε τὴν συνήθειαν ποτέ νὰ μὴ δικιάσω περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μαθήσεως, ἐνορίζετο ὑπὸ τοῦ Φάλδνερ, μέγα, ὡς γνωστόν, φρονοῦντος ἐπὶ τὴν πανδαιμοσύνη του, διτὶ ὅλιγα ἥ οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῆς μηχανικῆς. „Οταν λοιπὸν εἶδεν ὅτι ἡ πειλεῖτο φοβερωτέρα ἔκρηκτις τῆς ἀγανακτήσεως τοῦ φίλου του, ἀπηγμύνθη πρὸς τὸν μηχανικόν, ἡρήτησεν αὐτὸν περὶ τῶν διαφόρων τῆς μηχανῆς τεμαχίων, ὅσα ἥσαν ἔζωραφισμένα ἐπὶ τοῦ σχεδίου, καὶ διατίνος τὰ εὕρισκε καὶ εἶδον εὐθὺς ἀμφότεροι πόσον ὅλα ἀρμόζουσι πρὸς ἀλληλα, εἴπε πρὸς τὸν Φάλδνερ. „Στοιχηματίζω, φίλε μου, διτὶ διύλου δὲν ἡπατήθης ἀπὸ κανένα. “Ολα ἀρμόζουν κατὰ τὰ γράμματα. Ἐδῶ εἶνε αἱ ἐλικώσεις δι' ὃν συγκοινωνοῦσι τὸ ἐλαιοτριβεῖον καὶ τὸ πιεστήριον. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔτση θὰ ταιριάζουν.“

— „Ο Θεός Σᾶς ἔστειλεν ἐδῶ!“ ἀνέκραξε περιγκαρῆς δ μηχανικός. „Πῶς τὸ ἐπετύχατε εύθύνης! Ἐχετε δίκαιοι· τὰ γράμματα ὅδηγοιν ὥραῖα!“

— „Η μηχανὴ εἶνε ἀπλούστατη“, ἔξηκολούθησε λέγων δ Φρέβεν, „καὶ ἥ πλάνη τοῦ φίλου μου προηλθεν ἐκ τούτου, διτὶ ἔχει κατὰ νοῦν τὴν πλοκὴν συνθετώτερων μηχανισμῶν, οἱ διόποιοι βεβαίως ἔχουσιν ὅλως διάφορον μορφήν. Ἐνθυμεῖσαι ἀρά γε, Φάλδνερ, διτὶ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Σμλθ εἶχομεν ἵδετε ἐλαιοτριβεῖον δύμοιον σχεδὸν τὴν κατασκευήν;“

Ο Βαρδώνος κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξιν του ὑπὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα, μεθ' οὐ προεξέβλεπε διτὲ μὲν τὸν φίλον του, διτὲ δὲ τὸν μηχανικόν. „Κάμετε διτὶ θέλετε“, εἴπε μετ' ἀδιαφορίας· „ἔγῳ τὴν μηχανῆν τὴν ἔχω γιὰ χαρένην· θὰ ἥταν βέβαια φρονιμώτερον ἀν' ἔφερνα κανένα Ἀγγλον μηχανικὸν μαζῆ ἢ μὲ τὴν μηχανῆν. “Ελα τώρα καὶ Σὺ τώρα, κύρι Φρέβεν, νὰ δοκιμάσῃς τὴν τύχην Σου· μετὰ δύο-τρεῖς ὥρας θὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ Σὲ πάρω, καὶ πιστεύω ὡς τότε νὰ χορτάσῃς ἀπὸ μηχανικήν. Σὲ ξεύρω δὰ τι ἀμάθεια Σὲ δαιρίνεις ὡς πρὸς αὐτὸς τὸ κεφάλαιον.“ Καὶ ἔξηλθεν δ Φάλδνερ σφυρίζων. Μετ' ὅλιγον ἀνέβη τὸν ἵππον του καὶ διηγήθη διτὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους.

Αλλ' δ Φρέβεν διέταξεν εὐθὺς ν' ἀποσυντεθῇ πᾶν διτὶ συνηρμούλογήνη κατὰ τὰς αὐθιμαρέτους ὑποδέξεις τοῦ Βαρδώνου. Διετάχθησαν οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ γράμματα, καὶ εἰς ταῦτα ἀσχολούμενος δ Φρέβεν ἐγίνετο βαθυμηδὸν φαιδρότερος, διότι διεσκεδάζοντο τὰ νέφη ἀπὸ τοῦ νοῦ του καὶ ὑπομειδῶν παρετήρει τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἐργατῶν καὶ τοῦ μηχανικοῦ, διτὶς μὲ προφανῆ χαρὰν συνειργάζετο αὐτῷ, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀνθρωποὶ τοῦ Φάλδνερ ἐνόμιζον πλέον αὐτὸν καὶ ἐσέβοντο ὡς ἀρχιτεχνίτην τῆς μηχανικῆς. Χαρᾶς καὶ ζωῆς ἐπληρώθη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐργαστήριον, ἐν τῷ διόποιῳ πρὸ τῆς μεσημβρίας ἥκουοντο μόνον αἱ προσταγαὶ καὶ αἱ βλασφημίαι τοῦ Βαρδώνου ἀφ' ἐνὸς καὶ αἱ παρακλήσεις καὶ

ἀντιρρήσεις τοῦ τεχνίτου ἀφ' ἑτέρου. "Ολα ἐτακτοποιήθησαν ταχέως, καὶ ὅταν κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψεν ὁ Φάλδνερ ἐκ τοῦ δάσους διὰ νὺν παραλάβῃ τὸν ἔνον του ἐδαύμασε μὲν διὰ τὰς προόδους τῆς ἐργασίας, κατώρθωσεν ὅμως νὰ κρύψῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπὶ τούτῳ χαράν του. Ἐκεῖνος ἐνόμιζεν, ὅτι τὰ πάντα θὰ εὕρῃ εἰς φοιβερὰν ἀνατροπὴν καὶ σύγχυσιν, ἀλλ᾽ ὁ μηχανικὸς ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἀμέσως τὸ σχέδιον, ἔπραξε δὲ τοῦτο προδίδων τὴν εὐχαρίστησίν του, καὶ ὀδήγησε τὸν κύριόν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυλίνδρου, καὶ ἐκεὶ ποιούμενος χρῆσιν ὅτε μὲν τῆς ζωγραφίας, ὅτε δὲ τῶν πρὸ αὐτοῦ τεμαχίων τῆς μηχανῆς, ἀνέπτυξεν αὐτῷ μεθ' ὑπερηφάνου χαρᾶς ὅτι μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἐτελείωσαν. „Καὶ ἀν ἔτση ἔξακολουθήσῃ ἡ ἐργασία“, προείθετο ὁ τεχνίτης, „καὶ ἀν μάλιστα ὁ εὐγενῆς ἔδωκύριος θελήσῃ νὰ παραστατήσῃ τόσον ὠραῖα καὶ αὔριον τὸ πρωΐ. Σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ὅλα θὰ τελειώσουν.“

— „Κουταμάραις!“ ἦτον δὴν ἡ ἀπάντησις τοῦ Βαρώνου, ὅτις ἔδωκεν ὅπιστα τὸ σχέδιον· ὁ Φρέβεν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ, ἀν διειδισμοὶ η εὐχαριστήρια ἥσαν οἱ ὑπόκιωφοι γογγυσμοί, ὃσους ἐψιθύριζεν ὁ φίλος του καὶ ὅλην τὴν μέχρι τῆς οἰκίας πορείαν.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιτυχίης πρόσδοις τῆς μηχανικῆς ἐργασίας, ἵσως δὲ καὶ ἡ λαμπρὰ προεδοκία ἐπὶ τὴν ισπανικὴν τοῦ Δὸν Πέτρου κληρονομίαν διέθεσαν τὸν Βαρώνον φαιδρότερον κατὰ τὰς ἀμέσως προεχεῖς ἡμέρας. Ὁ Φρέβεν δὲν ἡμέλησε νὰ γράψῃ εὐθὺς πρὸς τὸν Ἰσπανὸν καὶ ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσίν του πρὸς τὸν Φάλδνερ, ὅτι θὰ παραμείνῃ παρ' αὐτῷ μέχρις οὗ φθάσῃ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐπιστολήν του. Ἀνθρωπινάτερα ἐπίσης ἐφέρετο· καὶ πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν, εἰς ἣν καὶ ἐπέτρεψεν — καὶ τοῦτο βέβαια ἐντρεπόμενος μᾶλλον τὸν ἔνον τὴν ὑποχωρῶν πρὸς τῆς συζύγου του — νὰ ἐλαττώσῃ τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας τῆς καὶ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρεσκόντων αὐτῇ βιβλίων μετὰ τοῦ Φρέβεν, ἡ νὰ ἔξερχεται, ἀν ὑέλῃ, πρὸ μεσημβρίας μετ' αὐτοῦ εἰς περίπτωτον. Ἡ ταλαιπωρίας γυνὴ εὐθὺς ἀνεζωγονήθη κατατὰς ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ὡς ἐφάνη. Τὸ βάδισμά της ἔγινε σταμερώτερον, ἡ αἴγλη σιωπηλῆς χαρᾶς ἐκοκκίνισε τὰς παρειάς της καὶ ὅταν ἐνίστη γλυκύ τι μειδίαμα ἐπεκάθητο εἰς τὰ χεῖλη της καὶ ἐσχηματίζοντο τόσοις τριγύρω μικροὶ λακκίσκοι, ὁ Φρέβεν ὡμοιόγει καὶ ἔαυτὸν ὅτι σπανίως εἶδε τόσον ὠραίαν γυναικα, διότι πράγματι περιήρχετο εἰς σύγχυσιν ὁ νοῦς του ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ τοῦ ὄντος, ὡς εἰς ἐλάμβανε πρὸ αὐτοῦ σάρκα προεφιλῆς τις ὀπτασία, ὡς εἰς ἀνεγεννῶντο ἔξαλειψθεῖσαί τινες ἀναμνήσεις του, καὶ ὡς εἰς ἡ φωνή της μάλιστα, ὅταν ἐπρόδιδεν ἐσωτερικὴν συγκίνησιν, δὲν ἦτο διόλου αὐτῷ ἔνη καὶ δὲν εἶχε τὴν ἀκούσει διὰ

πρώτην φοράν. Σπανιώτατα ἔβλεπε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Φρέβεν τὸ ἀντίγραφον τῆς προεφιλοῦς ἐκείνης εἰκόνος, ἦν ἀλλοτε ἐπὶ τοσοῦτον ἐθέωρε, καὶ ὅταν κατὰ σύμπτωσιν ἐνίστη περιήρχετο εἰς τὰς χεῖράς του τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἐνθύμιον καὶ ἔβλεπεν εἰς τοὺς δρμαλμοὺς τῆς ἀγνώστου ἐρωμένης του, συνεστέλλετο ὡς εἰς ησυχάνετο κλονισμόν τινα ἢ λήμην τῆς προτέρας πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεως. „Καὶ εἶνε τάχα ἀμαρτία“, ἔλεγε τότε καὶ ἔαυτόν, „νὰ καταστήσω εὐκρεστοτέρας πρὸς τὸ ταλαιπωρὸν τοῦτο πλάσμα τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου; Καὶ πόσον εἶνε εὐκολον νὰ χαροποιήσῃ τις τὸ ἐράσμιον τοῦτο σῆν, νὰ τὸ κάμην εὐθὺς εὐτυχέστερον! Ἡ ἀνάγνωσις ὠραία τινὰς βιβλίου, ἡ ἀπλῆ συνομιλία, μικρός τις περίπατος εἰς τὰς προεφιλεστέρας αὐτῇ δενδροστοιχίας — ἴδιον ὁτι μικράς τις πανήγυρις. „Οποῖον παράδεισον ἥδυνατο νὰ ἔχῃ ὁ Φάλδνερ ἐντὸς τοῦ οἴκου του, ἐὰν καὶ σπανίως ἔτι παρεῖχε καὶ συνεμερίζετο τὰς μικρὰς ταύτας ἀπολαύσεις τῆς γύναικός του!“

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως, δὴν ὁ Φρέβεν, ηὐχαριστεῖτο κολακεύομενος ἐκ τῆς φανερᾶς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως τῆς Ἰωσηφίνας, δσον καὶ ἀν δὲν ὡμοιόγει τοῦτο ὁ ἴδιος καὶ πρὸς τὸν ἔαυτόν του. Ἐνάστη πρωΐα καὶ ἐσπέρα ἥτο μικρά τις πανήγυρις. „Οταν τὸ πρωΐ κατήρχετο εἰς τὸ πρόγευμα, ὅλα ἥσαν ἔτοιμα μετὰ πάσης κομψότητος καὶ εὐπρεπείας. Καὶ δὲ μὲν ἐκάθητο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, διθεν ἐξετείνετο μεγαλοπρεπής τῆς πέριξ φύσεως θέα, δὲ δὲ ἐπὶ τὸν ἔξωτου, διθεν ἐφαίνετο ὠραία τοῦ ἀγροτικοῦ βίου εἰκών, τὸ λαμπρὸν δῆλο. Θέαμα τῶν ἀνὰ τοὺς ἀμπελῶνας ἐργατῶν. Ἡ μετρία ἀπόστασις ὑπεβοήθει τὴν ὄρασιν χωρὶς νὰ ταράττῃ τὴν ἀκοήν πρὸς διαρκῆ ἀπόλαυσιν τοῦ θεάματος κατὰ τὴν πρωΐνην ἐκείνην ὥραν. Ἄλλοτε πάλιν ἐξέλεγεν ἡ Ἰωσηφίνα ἀναδενδράδα τινὰ ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ἐκεῖ, ὅπου ὁ πέριξ κόσμος ἀπεκλείετο μπό πολυφύλλων καὶ πυκνῶν πλατάνων, εἰσεχώρουν μόνον ἡ πρωΐνη δρόσος καὶ αἱ πρῶται τοῦ ἥλιου ἀκτῖνες. Ἐκεῖ κατήρχετο τὴν πρωΐαν ἡ Ἰωσηφίνα καὶ περιχαρής ἐδεξιούτο τὸν εὐγενῆ φίλον της, καὶ ὅταν αὐτὸς ἔχανετο θεωρῶν αὐτὴν σιωπηλός, ἐκείνη ἥζευρε νὰ εὕρῃ πάντοτε κατάλληλον ἀφορμήν ὁμιλίας, νὰ διηγηθῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο καὶ διὰ σπανίας δεξιότητος νὰ περιβάλλῃ μὲ χάριν πᾶν ὁτι μέχρι ἔλεγε. Καὶ ὅταν κατόπιν ἐτακτοποιεῖ ἐπιμελῶς τὰ σκεύη, καὶ τῷ προσέφερε τὸ πρόσχειρον πάντοτε βιβλίον, καὶ ἐλάμβανε εἰς χεῖρας τὴν ἐργασίαν της, τὴν ὅποιαν σπανίως ἀφίνει κατὰ μέρος, καὶ ἐκάθητο ἀπέναντί του καὶ ἐκρέματο ἐπὶ τῶν χειλέων του, διότι αὐτὸς πάντοτε ἀνεγίνωσκε μεγαλοφύλλων, τότε ὁ Φρέβεν ἐπεθύμει ὅλον τὸν κόσμον νὰ λησμονήσῃ πρὸ αὐτῆς τῆς γυναικός καὶ οὐχὶ σπανίως ἐφαντάζετο τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συζυγικοῦ βίου, δέ τον ὁ Θεὸς ἐνώση δύο ψυχάς.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.] (ἐπεται συνέχεια.)

ΕΙΣ ΞΕΝΗΝ.

Εἶσαι, λέει ὁ κόσμος, ἀπὸ ξένη χώρα
Κι' ἔσχισες γιὰ νὰ ληθῆς θάλασσα πλατειά,
Κι' εἶσαι ἀκόμα ξένη, μόλις ηλιόεις τώρα,
Καὶ γιὰ σένα ἡ γῆ μάς εἶνε ξενητεία.

Κι' δμως ἔτην καρδιά μου κάτι τι συμβαίνει,
Μὰ καλά νὰ νοιώσω τ' εἶνε δένυ μπορῶ,
Ηῶς ἔντι οἱ ἀλλοι σὲ θαρροῦνε ξένη,
Ἐγὼ διόλου ξένη νὰ μὴ σὲ θαρρῶ,

Κι' ὅχι μόνον τοῦτο — ἔχω μὰν ἐλπίδα,
Κι' ἵσως καρμιά μέρα ἔβγη ἀληθινή·
Πῶς ἡ 'ετη δική μου γαλανὴ πατρίδα,
'Ητε ετη δική σου γῆ τη μακρυνή,

Θὲ νὰ μᾶς ἐνώσῃ κάτι τι ὡς τόσο
Κι' ὅπου καὶ ἀν πάγω, κι' ὅπου καὶ ἀν πᾶς,
Δίχως νὰ τὸ νοιώσης, δίχως νὰ τὸ νοιώσω
Θὲ νὰ σὲ λατρεύω καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς.